

[Fr. Dalgaard.]

Ændringer, saaledes at man altsaa nu faar fuldt Kendskab til, hvorledes der er stemt i den enkelte Sag. Den Opfattelse, at en Sag aldrig skulde faa Ende, naar en Mand, som havde faaet en Dom ved Højesteret, saa, at et Mindretal af Dommerne var gaaet ind for hans Standpunkt — idet det skulde betyde, at han blev utilfreds med Retsafgørelsen —, tror jeg ikke har noget paa sig. Derimod tror jeg, det vil være gavnligt for den almindelige Retsbelæring, at man faar et fuldstændigt Billede af, hvordan der ved Højesteret er set juridisk paa Sagen.

Blandt de Ændringer, Udvalget stiller Forslag om, er der et Par nye Ting. Jeg skal først nævne Ændringsforslag Nr. 28, der angaar Retsformandens Adgang til at være til Stede i Nævningers Raadslagningslokale. Det er et Spørgsmaal, der mange Gange har været drøftet, og mange Betæneligheder har været rejst over for dette, at Retsformanden skulde være i Forbindelse med Nævningerne, inden de afgør Skyldspørgsmaalet. Den Affattelse, som Retsplejelovens § 895 vil faa efter Udvalgsflertallets Ændringsforslag, er imidlertid ganske uden Betænelighed. Efter den gældende Ordning er det saaledes, at naar Nævningerne har trukket sig tilbage for at raadslaa, om der foreligger Skyld eller Ikke-Skyld, og der saa opstaar Tvivl hos dem om et eller andet Punkt, som de ønsker bedre belyst — det vil sige ønsker Retsbelæringen suppleret —, har de efter § 898 Adgang til, naar de kommer tilbage til Retssalen, at stille Spørgsmaal til Retsformanden. Det er dette, Udvalgsflertallet her ønsker at simplificere, idet man foreslaar, at naar der opstaar saadan Tvivl hos Nævningerne, behøver ikke hele Apparatet at sættes i Gang igen — altsaa at Nævningerne skal ind i Retssalen og Retten sættes paa ny o. s. v. —, men saa kan 5 af de 12 Nævninger begære, at Retsformanden kommer til Stede i Nævningernes Forsamlingslokale for at besvare Spørgsmaal. Dog vil ogsaa den hidtil benyttede Fremgangsmaade stadig kunne anvendes. Retsformanden vil altsaa kunne indfinde sig hos Nævningerne og besvare visse Spørgsmaal, maaske rette nogle Misforstaaelser, men naar dette sker, skal der være en Rets skriver til Stede, og Hovedindholdet af de Forhandlinger, der føres, skal indføres i Retsbogen, nøjagtig som ved den Retsbelæring, der finder Sted i Retssalen. Og naar Nævningerne har faaet at vide, hvad de ønsker, trækker Retsformanden sig tilbage,

og Nævningerne fortsætter deres Raadslagning, hemmeligt som hidtil. Det drejer sig altsaa kun om en Supplerings af de nugældende Regler om, at Nævninger kan stille Spørgsmaal til Formanden til Sagens Belysning, for at de kan sættes i Stand til at træffe den bedst mulige Afgørelse.

Et andet nyt Forslag, Udvalgets Flertal stiller, er Ændringsforslaget under Nr. 41, der angaar en Ændring af § 1016 a. Det gaar ud paa, at ingen, som i Embeds Medfør er beskæftiget med en Straffesag, maa, saa længe Sagen ikke er paadømt eller bortfaldet, udtale sig uden for Retten til Offentligheden angaaende Skyldspørgsmaalet.

I den Bemærkning, Udvalget har gjort til Ændringsforslaget, er der med Rette gjort opmærksom paa, at det i og for sig skulde synes selvfølgeligt, at ingen, som embedsmæssigt har med en Sag at gøre, det være sig Politimester, Dommer eller Forsvarer, over for Offentligheden udtaler sig bestemt med Hensyn til Skyld eller Ikke-Skyld. I denne Henseende har vi jo imidlertid for nylig haft et ret kedeligt Tilfælde, der viser, at det altsaa kan være fornødent at have en saadan Bestemmelse i Retsplejeloven.

Jeg skal saa gaa over til de to vigtige Spørgsmaal, hvor hele Udvalget er enigt.

Det ene angaar Retsplejens Offentlighed, og i den Henseende er der stillet Ændringsforslaget under Nr. 3. Det vil erindres, at i det Forslag, som var udarbejdet efter Indstilling af Retsplejeudvalget, var der opstillet et Par nye Punkter, gaaende ud paa, at Dørene kunde lukkes af Hensyn til Vidner og forurettede samt paa Begæring af Sigtede, naar visse bestemte Forhold forelaa. Om denne Affattelse har der været ret store Diskussioner i Udvalget, og hele Udvalget er nu enedes om Ændringsforslag Nr. 3, der er affattet paa en saadan Maade, at Princippet med Retsplejens Offentlighed er blevet yderligere understreget. Retsplejens Offentlighed er et bærende Princip, og i den Henseende sker der altsaa ikke nogen Forandring ved det Ændringsforslag, der nu stilles til § 29. Det nye, der sker ved Ændringsforslaget, er for det første, at man meget skarpt pointerer, at Dørenes Lukning kun kan ske i Undtagelsestilfælde, og dernæst bringer man i Erindring, at vi i Forvejen har § 31, som under visse Omstændigheder forbyder offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger.

Nu siger Ændringsforslaget til § 29, at naar der overhovedet skal være Tale om Lukning af Dørene, skal man allerførst se, om man kan opnaa det, man ønsker, f. Eks.